

Καὶ ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων ἐκεῖνο, ὅπερ παρέχει ἰδίαν φυσιογνωμίαν ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς παρελθούσης Βουλῆς, ὡς ἐπὶ τινῶν προσώπων χαιραδικὰ σιμεῖα, εἶνε ἡ διαβόητος ἐκείνη συνεδρίασις τῆς ραπισματοραβδομαχίας, καθ' ἣν πρωτογωνίστησεν ἡ παλάμη τοῦ κ. Δημητρακάκη, καὶ τοῦ κ. Μανθάλου οἱ γρόνθοι, φιλοτίμως συντελεσασῶν διὰ τὰ περαιτέρω τῶν ράβδων τῶν κυρίων βουλευτῶν, καὶ αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπη ὑπόχρεια ὄρθιος, καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης ἐλάμβανεν εὐκαιρίαν νὰ προγυμνασθῇ εἰς τραγικὰς Νιόβης στάσεις. Καὶ εἰς ἐπιμέτρον ὁ λόγος τοῦ κ. Σωτηρίου Πετιμεζᾶ, κρίναντος καλὸν πρὸς παραμυθίαν τῶν αἰσχυνομένων ἐπὶ τῷ συμβάντι νὰ φέρῃ εἰς φῶς ἐκ τοῦ φυλακείου τῆς μνήμης του καὶ ἄλλας προηγηθείσας τοιαύτας σκηναὶς ἐν τοῖς βουλευτικοῖς χρονικοῖς.

*

Ἡ βαρεῖα καὶ θλιβερά σφραγίς, δι' ἧς ὁ θάνατος ἐσημείωσε τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς βουλῆς εἶνε ἡ ἀπώλεια τοῦ Κουμουνδούρου. Ὅλίγαι μόνον ἐκ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τὸν ἐνθυμοῦνται παριστάμενον, φέροντα πάντοτε τὸ φαῖον ἐπανωφόρι, ἀλλ' ἀσθενέστερον καὶ κοπιωδέστερον σύροντα τὰ πρεσβυτικά του βήματα. Ἐκτοτε μένει κενὸν τὸ ἐδώλιόν του, χρησιμεῖον μόνον ὡς προσωρινὸς σταθμὸς ἀναπαύσεως εἰς ὅποιονδήποτε τῶν βουλευτῶν, — οἷα παρακμή! — κενότερά ἡ ἀντιπολίτευσις εἰς ἐνότητά καὶ σύμπνοιαν, καὶ, τὸ πρῶτον ἤδη παρατηρούμενον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, οὐδεὶς σήμερον δύναται νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν κ. Τρικούπην: Ὑπῆρξα κι' ἐγὼ ἄλλοτε, ὅ,τι εἶσαι σήμερον!

*

Τὸ τελευταῖον ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳσι ψηφισθέν ἦτο τὸ περὶ ἀναβολῆς τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. Ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν ἐννάτῃ· οἱ βουλευταὶ χαίρειν ἐόντες καὶ συζητήσεις καὶ τροπολογίας καὶ μόνον ὑπὸ τῆς προσεχοῦς αὐτῶν ἀναχωρήσεως πυρετωδῶς κατεχόμενοι, κατένευσαν εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν ἄρθρων διὰ τῆς σιωπῆς, τοῦ καμάτου, καὶ τῆς ἀδιαφορίας. Ἡγέρθησαν δὲ μόνον σθεναροὶ καὶ ρέκται διὰ νὰ αἰτήσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν, ὅτε ὑστάτην κατέβαλλε προσπάθειαν ὁ πρωθυπουργὸς νὰ παρατείνῃ τὸν κάματον μέχρι τοῦ Σαββάτου. Τὰ πρακτικὰ ἀνεγνώσθησαν, οἱ βουλευταὶ ἐκένωσαν τὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν εὐθυμῶν κατὰ τὰς διακοπὰς, καὶ αἱ λυχνίαι τῆς αἰθούσης ἐσβέσθησαν τὸ ὕστατον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 25 Μαρτίου τὸ Βουλευτήριον ἦτο κατὰ φῶτον· ἐώρταζε τὴν ἐθνικὴν παλιγγενεσίαν, καὶ . . . τὴν ἡσυχίαν του.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑπὸ τῆς Τεργεστίας Ἡμέρας δημοσιευθεῖσα Πρασίγη βιβλὸς τῆς Ἰταλίας διὰ τὸ ὁροθετικὸν ζήτημα εἶναι ὅλη πρὸς τιμὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἄρα, πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν δὲν ἐπολιτεύθη ἐν τῷ ζήτηματι αὐτῷ ὑπερφάνως μόνον, παραστήσας ὅτι νέος θρίαμβος τῆς Τουρκίας ἐναντίον μας θὰ ἦτο ἡ διὰ μιᾶς σταγόν-

νος ὑπερχείλισις τῆς κύλικος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς δξυνοίας ἐκμεταλλευθεὶς τὸ κρίσιμον τῶν αἰγυπτιακῶν πραγμάτων, ἐκφοβίσας τὰς δυνάμεις διὰ τῆς ἀποφασιστικότητος ἣν ἐδίδε, ματαιώσας τὰς ἀποπείρας τῆς Ρωσίας ὅπως φανῇ καὶ πάλιν εὐεργέτις τῆς Ἑλλάδος δι' ἑλληνικῆς υποχωρήσεως, στηρίζας τὰς κλωνιζόμενας ἐξ αὐτῶν ὅπως παραιτηθῶσι τῆς ἰδέας συμβιβασμοῦ ἐπὶ ζημίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀναγκάσας ἐπὶ τέλους τὴν Τουρκίαν νὰ ἀναγνωρίσῃ μόνη τὰ δίκαια τοῦ ἀντιπάλου.

Χαίρεται τις ἀναγινώσκων τὰς ἐκθέσεις τοῦ ἐνταῦθα πρέσβους τῆς Ἰταλίας μετὰ ποίου σεβασμοῦ ὁμιλεῖ περὶ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ χαίρεται ἀκόμη περισσώτερον ἀναγινώσκων τὰ εὐφυᾶ καὶ δυνατὰ ἐπιχειρήματα ὅσα ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν μετεχειρίζετο πρὸς τὸν κ. Πρέσβυν τῆς Ἰταλίας.

Ἐν μέσῳ τοῦ ζόφου ὅστις περιβάλλει τὴν ἐνεστῶσαν πρωθυπουργίαν τοῦ κ. Τρικούπη, ἀναπνέοντες χαίρετιζομεν τὴν παιδρὰν αὐτὴν ἀκίτνα τοῦ ὁροθετικοῦ ἐπισοδίου.

Μᾶς ἦλθε καὶ μία ἰδέα διὰ πᾶ δημοτικά.

Πόσοι εἶνε οἱ ὑποψήφιοι Δῆμαρχοι ἐπὶ τοῦ παρόντος; Ἐξ; Νὰ διαιρεθῇ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος — ἡ πρωτεύουσα — εἰς ἐξ τμήματα δημοτικά, ὅπως εἶνε διηρημένη εἰς ἐξ τμήματα ἀστυνομικά. Ἐκαστος ὑποψήφιος νὰ ἐκλέξῃ τὸ τμήμα του, ἡ ἑκάστη τμήμα τὸν ὑποψήφιόν του, διὰ νὰ μὴ ἀλληλοφαγωθοῦν ἀναμεταξύ των. Ἀς δοθῇ ἡ ἰδὸς Σταδίου εἰς τὸν κ. Μελαῦν νὰ τὴν κάμῃ χρυσὴν, ἃς δοθῇ ἡ ἰδὸς Πανεπιστημίου εἰς τὸν κ. Φρεαρίτην νὰ θυμᾶται τὰ παλῆά του, ἃς δοθῇ τὸ Κολωνακί εἰς τὸν κ. Σούτσον, νὰ κάμῃ τὴν μίαν δεξαμενὴν δύο, ἃς δοθῇ ἡ Πλάτεια εἰς τὸν κ. Καμπᾶν, νὰ μὴ ξεχνᾷ, ὅτι εἶνε ντόπιος καὶ μᾶς κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸν ὁμογενῆ μετὰ λιβρέας καὶ λακέδες, ἃς δοθῇ τὸ Φυρὴ εἰς τὸν κ. Καλλιφρονᾶν, ἃς δοθοῦν τὰ Γύφτικα εἰς τὸν ἕκτον μας ὑποψήφιον.

Νὰ ἰδῇτε τί ἄμιλλα θ' ἀναπτυχθῇ μετὰ τῶν ἐξ! Ὁ ἕνας θὰ ζητᾷ νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον. Καὶ νὰ συμφωνήσωμεν ὅτι ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἐπιτύχῃ περισσώτερον τῶν ἄλλων νὰ τὸν κάμωμεν τοῦ χρόνου δῆμαρχον δύο τμημάτων.

Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα μας; Τὴν συζητοῦμεν σπουδαῖα;

Διότι ὁ πρῶν Στρατὼν τοῦ Μηχανικοῦ μετασχηματίζεται εἰς Ταχυδρομεῖον καὶ Τηλεγραφεῖον, πρέπει ἡ Ὁδὸς Λυκαβητοῦ νὰ γίνῃ ἀδιάβατος; Ὑπάρχει τόσα αὐλὴ ἐν τῷ στρατῶνι ὥστε ἐκεῖ ἡδύνατο νὰ ξεφορτώνωνται αἱ πέτραι καὶ ἡ λάσπη καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰ σίδερα καὶ τὰ ξύλα. Ὅλίγη διάκρισις, κύριον Οἰκοδομοῦν Δημοσίον, καὶ ὀλίγος ἀνθρωπισμός!

Θέλετε καὶ πρωτοφανῇ διὰ τὸ Μὴ Χάρεσαι χρονικά; Ἀλέθετε.

Οἱ Μιτυληναῖοι, οἱ συμπολίται τῆς Σαπρούς καὶ τοῦ κυρίου Καμπᾶ, ἐδαρύνθησαν τὸν νῦν ποιμαίνοντα αὐτοὺς κύριον Βαλλιᾶδην, Χῖον πεπαιδευμένον ἀλλὰ φιλαργυρώτατον καὶ χρηματιστικόν. Ἐπεθύμησαν δὲ τὸν πρῶν ἀρχιερέα των καὶ τώρα Μητροπολίτην Διδυμοτεῖχου κύριον Μεθόδιον, ἀντίποδα ἀκριβῶς τοῦ κυρίου Βαλλιᾶδου, ὁληθῇ ὁπαδὸν τοῦ

Εὐαγγελίου, κοινωνιστὴν θερμόν, δίδοντα ὅτι ἔχει εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ περιοριζόμενον μόνον εἰς τὸ ζῆν. Εἶνα δὲ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοπρεπής, φιλάνθρωπος, λόγιος καὶ εὐάρεστος εἰς τὴν συναναστροφὴν του. Ἡμεῖς, οὔτινες γνωρίζομεν τοὺς Μιτυληναίους, τοὺς συμβουλευόμεν νὰ παραπέμψωσι καὶ ἄλλοι τὰς χρηματιστικὰς ὁρέξεις τοῦ κυρίου Βαλλιᾶδου καὶ νὰ ἐνστερνισθῶσι καὶ πάλιν τὸν Μεθόδιόν των.

Ἐν τῷ χθεσινῷ ποιήματι τῆς 25 Μαρτίου οἱ δύο πρωτοὶ στίχοι τῆς δευτέρας στήλης ἐπῆρεν ὁ ἓνας τὴν θέσιν σου ἄλλου : τοὺς βάζομεν καθένα εἰς τὴν θέσιν του :

Καὶ εἶπαμε: ἡ ἐκκλησιὰ τῶν γάμων τῶν χρυσῶν μας
ὡς ἦν ἡ Ἀκρόπολις, ὡς ἦν ὁ παρθενὼν μας.
χάριν τοῦ δικαίου.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Τρίτης, θὰ ἔχωμεν περιεργότατον ἄρθρον τοῦ κοινωνικοῦ διδασκάλου κ. Θ. Γ. Κολοκοτρώνη περὶ τοῦ πῶς δυνάμεθα ν' ἀποσοβήσωμεν τὴν εὐλογία.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἄκρον ἄωτον οἰκονομίας :

Γράφων νὰ μὴ βάζῃς οὔτε τόνους, οὔτε πνεύματα, οὔτε κόμματα, γιὰ νὰ νὰ μὴ ξοδεύῃς πολλὴν μελάνην.

Ἦμιλοῦσαν περὶ ἐνὸς ἀθλίου μὴ ἔχοντος οὔτε πίστιν οὔτε νόμον.

— Μήπως ἔχει κόραις ;

— Ἀ! ὄχι !

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος :

— Τόσφ τὸ καλλίτερο γι' αὐταῖς, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι διαστραμμένους.

— Ὑπέφερε ἄρά γε πολὺ τὴ στιγμὴ ποῦ πέθανε ;

— Δὲν πιστεύω νὰ βλεπε τὴν ὥρα ἐκείνην.

— Ἀ! ἔχετε δίκαιον, ἦτανε τόσο μύωψ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΑΟΥΣΤ

Μέγα ἐπιχείρημα ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ φίλος ποιητὴς Ἀριστομένης Προβελέγγιος—νὰ μεταφράσῃ τὸν Φάουστ τοῦ Γκαίτε, τὸ βαθυνούστερον ἔργον τοῦ αἰῶνος—ἀλλὰ τὸ ἀνέλαθεν ἐν πλήρει πεποιθήσει καὶ τῆς ρώμης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδικῶν του. Δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν εἰδότην τὴν γερμανικὴν οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ κ. Προβελεγγίου βλέπομεν δυνάμενον νὰ ἀναλάβῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας τοιοῦτον ἀγῶνα. Ὁ ποιητὴς τοῦ Θησέως καὶ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς συγχρόνου κριτικῆς καλλιτέχνης ἢ μάλλον γλύπτης τοῦ στίχου.

Αἱ δὲ καλλαισθητικαὶ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί, τὸ ρεμβόν

καὶ σχεδὸν γερμανικὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ ὄντως ποιητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ σθεναρά του βούλησις ὅπως παραγάγῃ ἔργα τέλεια ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῶς καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα ἐν τῷ Παράσῳ ἀποσπάσματα τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀφῆκαν. Καὶ τὰ ἀποσπάσματα, ἅπερ ζητήσαντες δημοσιεύομεν, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν θέλουν ἐμπνεύσει, ὅτι εἰς τὰς δεξιωτέρας εὐτυχῶς χειρὰς περιήλθεν ἡ ἐξελληνιστὴς τοῦ κολοσσαίου ἔργου τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ.

Δημοσιεύοντες ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ τὸν φιλοσοφικὸν μονόλογον τοῦ Φάουστ, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν ἄλλῳ νὰ φιλοξενήσωμεν ἄλλα δραματικώτερα τεμάχια, κρίνομεν καλὸν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ποιητὴς ἀπηύθυνεν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Ἰδοὺ ἐνδίδω εἰς τὴν εὐχὴν, ἣν ἐξέφρασες τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς διὰ τῆς ἐφημερίδος σου μέρος τι τῆς μεταφράσεως τοῦ Φάουστ, ἂν καὶ τινα μέρη δέονται εἰσέτι ἐπεξεργασίας. Συγκατανεύω ὅμως εἰς τοῦτο, διότι εἰμαι ὀφειλέτης σου γράφοντα τὸν Θησέα μετ' ἐχαιρέτισες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅταν πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν κτηθῇτον ἐκ Γερμανίας, αὐτὸν πάλιν ἡσπάσθης μετὰ φιλικῆς διαχύσεως τὸν νεοελθόντα, ἂν καὶ εἶχες λόγους δυσαρσεκείας ἐναντίον μου.

Δέξαι λοιπὸν τὴν μικρὰν ταύτην μερίδα τῆς τελευταίας μου ἐργασίας ὡς τεκμήριον ὅτι δὲν λησμονῶ.

Ὅρθως δὲ φρονεῖς ὅτι εἶνε ἀρμόδιον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ θέλει ἀντηγήσει εἰς πολλὰς καρδίας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μονολόγου, καθ' ὃ ὁ Φάουστ, ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ἀκούει αἴφνης ἀδόμενον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !», κυριεύεται ὑπὸ παιδικῶν ἀναμνήσεων, συγκινεῖται βαθέως καὶ μένει εἰς τὴν ζωὴν. Ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι, καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον κακοζήλους καὶ διεφθαρμένας ἐποχάς, καρδίαι εὐαίσθητοι πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ γράφων ἀποβλέπει.

Καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς ταύτας, παιδίον ἔτι πενταετὲς ὢν, ἐώρταζε τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς τὴν γεννέτειραν νῆσον, καὶ ἦτο μέλος τοῦ τρυφεροῦ χοροῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς θεοσεβοῦς διδασκαλίσεως ἐμελλε νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη !» περιερχόμενος τὸ τερπνὸν χωρίον. Ἡ ἐπίσημος καὶ ὑψηλὴ στιγμὴ τῆς Ἀναστάσεως φθάνει, πρὸς ἀνατολὰς τελεῖται μαγικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἡ ἐαρινὴ φύσις ἀφυπνίζεται σμαραγδίνη εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ λυκαυγοῦς, τὰ μυροδόλα ὄρη ἀντιπάλουν τὸν παιδρὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, ὁ μικρὸς χορὸς ψάλλει, ἀλλὰ μᾶτην τὸ πενταετὲς παιδίον προσπαθεῖ νὰ ἐκβάλῃ φωνήν· ἀγνωστος συγκίνησις πνίγει πάντα φθόγγον καὶ πληροῦνται δακρύων οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Πόσοι δὲν ἠσθάνθησαν, πόσοι δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τοῦτο ; πόσους δὲν θέλει συγκινήσει, πόσοι δὲν θέλουσιν ἐννοήσῃ τὸν τόσον ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν αἶσθημα τοῦ Φάουστ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ;

Ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι, καὶ εὐτυχίζω αὐτούς.

Ἐρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1883

Ἀριστομένης Προβελέγγιος